

Arrest

**nr. 351 145 van 4 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2025 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 1 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Met een beslissing van 8 juni 2023 komt weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de verwerende partij) de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt, na beroep, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 310 477 van 25 juli 2024.

Op 31 januari 2025 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing, waarbij opnieuw de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Feitenrelaas

U, A. O., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en soennitische moslim. U bent geboren op 1 januari 2002 in het dorp A., in district Pule-Khomri in de provincie Baghlan. U heeft daar heel uw leven gewoond samen met uw moeder, drie broers, vijf zussen en de vrouw van één van uw broers. Enkel wanneer er een conflict gaande was, verhuisde u voor enkele weken naar Wazirabad tot het weer veiliger was om terug te keren. Uw vader is voor uw geboorte gestorven. U bent vier jaar naar school gegaan en tot aan uw vertrek heeft u koranles gevolgd in de moskee. U kan Pashtou lezen en schrijven. U bent beloofd aan iemand, maar heeft geen kinderen. U had geen werk in Afghanistan, maar u deed wel aan landbouw.

U verklaart dat u problemen had met de taliban. Op een dag was er een raid gaande op een gebouw van de taliban. De talibanleden vluchtten van hun gebouw naar de huizen van de mensen. Drie talibanleden waren naar uw huis gevlucht. Er waren overal geweerschoten en er vlogen vliegtuigen rond. Uw broer die verderop in een tankstation werkte, merkte het gevecht op en belde u op. U zei dat er een raid gaande was en dat er drie talibanleden uw huis hadden betreden. U zag hen niet, maar ze waren er wel. Toen de taliban bemerkten dat u aan het bellen was met een Salaam simkaart, sloegen ze u. Ze vroegen met wie u aan het praten was en zeiden dat u moest stoppen met bellen. U deed wat ze vroegen. Nadien verborg uw familie zich tot de ochtend. Eenmaal de raid gedaan was, kwamen jullie terug buiten. Van de drie talibanleden die zich in uw huis bevonden, waren er twee gedood en één gewond. De taliban kwamen de lichamen ophalen. In de namiddag, toen alles weer kalm was, kwamen enkele mensen naar uw huis. Onder hen bevond zich talibanleider Salah Huddin. Hij zei dat de persoon die de avond ervoor aan het bellen was met een verboden Salaam-kaart naar buiten moest komen. Ze verdachten die persoon ervan dat hij een spion was en informatie doorgaf. U verstopte zich en uw moeder zei dat u niet thuis was, waarna ze weer weggingen. Uw moeder zei dat u het dorp moest verlaten en naar uw broer moest gaan aangezien de overheid daar wel de controle had. U ging naar zijn werkplaats en vertelde hem alles. De volgende dag kwamen de taliban opnieuw naar uw huis en de dag nadien een derde keer. Die dag was uw oudere broer terug thuis van het tankstation dus namen ze hem in uw plaats mee. U bleef nog twee dagen in Blakona. Toen u merkte dat uw schoonbroer ook het land ging verlaten vanwege zijn eigen persoonlijke problemen besloot u met hem mee te gaan. Dit was vijf dagen nadat de raid had plaatsgevonden.

U bent rond juli of augustus in het jaar 1397 (2018) vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer drie jaar geduurd. U heeft in Oostenrijk op 4 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 1 augustus 2021 en u heeft hier op 3 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Oostenrijk, dat dit weigerde. U bleef dus in België.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. Na uw vlucht hebben de taliban uw oudere broer O. één jaar lang vastgehouden. Eenmaal ze erachter kwamen dat u het land had verlaten, hebben ze hem vrijgelaten, onder voorwaarde dat uw broer u niet zou verdedigen, anders zouden ze hem weer meenemen.

*Toen uw broer vrij was, heeft u met hem aan de telefoon gesproken. Hij zei dat ze u beschuldigden van spionage en dat u best dus zou doorreizen. Uw moeder heeft uw jongere broer Ab. weggestuurd naar Iran omdat ze schrik had dat de taliban hem iets gingen aandoen. Hij werd na een tijdje gerepatriëerd. Terug in Afghanistan dachten de taliban dat u het was en werd hij door twee mannen op een motor beschoten. Ab. overleefde, maar uw broer A. werd wel geraakt. Sindsdien heeft hij problemen met zijn hand en been. Dit vond plaats op het einde van 2021. Nadien is Ab. teruggekeerd naar Iran. Uw zus Z. bevindt zich in Frankrijk vanwege haar man en één paternale oom bevindt zich in Londen. Uw schoonbroer B. A. (OV n° *) met wie u samen Afghanistan heeft ontvlucht is eerder toegekomen in België en kreeg hier in augustus 2019 de status van subsidiaire bescherming.*

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u twee taskara's neergelegd, een van uw jongere broer en een van uzelf, een foto van uw huis in Afghanistan na de raid, foto's van uw gewonde jongere broer A. die werd beschoten, en een Belgisch werkcontract van uw job als hulpkelner in een Turks restaurant.

Op 28 juni 2023 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban wegens uw vermeende spionage. U tekende hiertegen op 17 juli 2023 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw advocaat verwees hierbij naar uw vrees ten aanzien van de Afghaanse maatschappij wegens uw verwestering.

Tijdens de beroepsprocedure diende u volgende stukken in: een arbeidscontract voor onbepaalde duur voor de functie van hulpkelner/commis in een restaurant, een aanbevelingsbrief van uw werkgever, een paar loonstaten en een paar foto's waarop u in het gezelschap bent te zien van een aantal jongedames.

Met het arrest van 25 juli 2024 vernietigde de Raad uw eerdere weigeringsbeslissing en werd deze teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek. U werd opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. U herhaalde dezelfde asielmotieven en voegde hieraan toe dat u de taliban tevens vreest omdat er foto's van u met uw (ex-) vriendin verspreid werden via sociale media. U heeft hierdoor ook problemen met uw familie en (ex-) schoonfamilie.

U legde volgende bijkomende documenten neer: foto's met uw ex-vriendin M. en huidige vriendin P., een foto van u tijdens het uitgaan, kopie van de Belgische verblijfstitel van M., kopie van de Belgische identiteitskaart van P., kopie van een deelcertificaat van de module Nederlands-richtgraad 1 en een kopie van de vertaling van uw taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u geviséerd wordt door de taliban vanwege spionage.

Om te beginnen merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen op de DVZ over uw minderjarige leeftijd. U beweerde bij aankomst 17 jaar te zijn. Echter, het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 2 september 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,5 met een standaarddeviatie van 2 jaar toch wel een goede schatting is. De door u voorgelegde taskara kan deze beoordeling niet veranderen. Vooreerst legt u niet uw originele taskara neer, maar slechts een foto of kopie ervan. De authenticiteit van foto's en fotokopies is niet gegarandeerd gezien deze makkelijk via knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Door een jongere leeftijd op te geven tijdens het gehoor op de DVZ heeft u bijgevolg getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. U verklaarde hieromtrent op het CGVS dat vrouwen in Afghanistan vaak thuis bevallen en zij vanwege ongeletterdheid geen geboortedatum noteren, zodat u de leeftijd opgaf die uw moeder u had verteld (CGVS 1, p.4; CGVS 2, p. 9). Deze uitleg kan evenwel niet volstaan. Immers, de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan ondermijnt bij reeds voorbaat uw algemene geloofwaardigheid, zeker gezien het leeftijdsverschil tussen de door u opgegeven leeftijd en het resultaat van de medische test. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van u kan en mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De onjuiste verklaringen plaatsen dus reeds bij de start ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid.

Eveneens merkt het CGVS op dat u voor uw verzoek tot internationale bescherming in België ook een verzoek heeft ingediend in Oostenrijk, waar u zelfs nog jonger geregistreerd staat met als geboortedatum 14 februari 2005. Tijdens het registratieproces in België op de DVZ verklaarde u dan weer geboren te zijn op 31 augustus 2004, wat een totaal andere datum is. Deze verschillende en misleidende verklaringen halen uw algemene geloofwaardigheid verder onderuit. Daarnaast is het ook wel opmerkelijk dat u na uw eerste

verzoek tot internationale bescherming in Oostenrijk toch besloot om door te reizen in plaats van daar de procedure verder op te volgen. Zo merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Bulgarije, Hongarije en Frankrijk. Het feit dat u niet alleen Oostenrijk vroegtijdig heeft verlaten zonder de asielprocedure volledig te doorlopen en een beslissing af te wachten, maar dat u het ook moedwillig heeft nagelaten om in een van de voornoemde Europese lidstaten een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dit gedrag verwijst bijgevolg naar mogelijk alternatieve en misleidende motieven voor uw vertrek.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over de door u beweerde vluchtaanleiding. Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen. Er kunnen echter verschillende markante onlogische, onaannemelijke en onwaarschijnlijke elementen worden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op de helling plaatsen. Zo verklaart u dat u aan het bellen was met uw broer wanneer de aanval op de taliban al druk bezig was, omdat hij de aanval vanuit zijn veilige werkplek had opgemerkt. Het is vanwege dit telefoongesprek dat de taliban hadden geoordeeld dat u verdacht wordt van spionage of informatie doorgeven. Echter, deze specifieke context doet heel wat vragen rijzen inzake uw problemen. Primo is het onduidelijk waarom de taliban een verband zouden leggen tussen uw telefoongesprek en de aanval op hen. Er is daar immers geen enkel bewijs voor. Daarenboven zijn er enkele elementen die aantonen dat uw gedrag niet overeenkomt met dat van een spion. Ten eerste is het onlogisch dat u als beweerde spion zou bellen tijdens een aanval. Op dat ogenblik is het immers te laat om nog informatie door te spelen. Eveneens heeft u geen specifiek militair of politieel profiel met bepaalde vaardigheden waardoor de overheid uw inspraak zou willen te midden van een militaire aanval op de taliban. Daarnaast is het onlogisch dat u zich als beweerde spion dichtbij de aanval op de taliban zou bevinden. Opgebeld worden door de overheid tijdens een aanval op de taliban impliceert immers dat u op de hoogte was, of toch op zijn minst kennis zou gehad hebben van die aanval op de taliban. Bijgevolg zou het wel heel nonchalant van u zijn geweest dat u als beweerde spion op diezelfde plek was gebleven. Zo had u zichzelf als spion in gevaar gebracht. In elk geval: indien de door de taliban beweerde verdachtmaking effectief was en u ook daadwerkelijk verantwoordelijk was voor het doorgeven van gevoelige informatie, was het logischer geweest dat u zou onderduiken om uzelf te beschermen tegen eventuele wraak van de taliban. Dit had alleszins toch meer aannemelijk geweest dan openlijk te bellen met de overheid tijdens de aanval, wanneer er talibanleden in de buurt waren. Bijgevolg is de link tussen uw korte telefoongesprek en hun verdachtmaking voor spionage nogal vergezocht. Gezien de besproken context blijken er immers geen concrete redenen te zijn om aan te nemen of zelfs nog maar te vermoeden dat u als spion informatie heeft doorgegeven aan de overheid. Niettemin, wanneer u geconfronteerd wordt met deze zaken, houdt u stellig vast dat u verdacht wordt omdat u met een Salaam simkaart aan het bellen was om hen te informeren, gezien een simkaart van die provider verboden is (CGVS 1, p. 17). U kan met andere woorden geen concrete en afdoende verklaring geven die bovenstaande appreciatie kan ombuigen inzake uw beweerde verantwoordelijkheid als spion.

Secundo stelt u de taliban redelijk nonchalant en zelfs amateuristisch voor. Zo valt op dat de drie talibanleden die zich in uw huis verscholen, weinig tot geen animo maakten over wat u aan het doen was. Ze vroegen wel met wie u aan het bellen was, maar verder hebben ze niet echt iets gedaan, aldus uw verklaringen (CGVS 1, p. 17). Er is weliswaar een gevecht gaande, maar als de taliban echt vermoedens hadden dat u met de vijand aan het bellen was, is hun reactie wel bijzonder koel. Gezien de gevreesde reputatie van een actor als de taliban mag verwacht worden dat zij harder zouden optreden als er nog maar vermoedens zouden zijn van spionage. Het feit dat ze u laten schuilen voor de aanval in plaats van u gevangen te nemen en u bij hen te houden tijdens het gevecht, of u verplichten mee te vechten of zelfs simpelweg te doden doet toch wel de wenkbrauwen fronsen. Eveneens markant is dat u niet weet wie zij waren (CGVS 1, p. 13). Ondanks dat de taliban verschillende malen langs uw huis zijn gepasseerd vanwege hun dood en u verantwoordelijk houden, kan u hun namen niet geven. Dit is nochtans cruciale informatie aangezien één van hen nog in leven is (CGVS 1, p. 17). Daarenboven heeft u regelmatig contact met uw familie, zij hadden in de tussentijd deze vitale informatie al lang kunnen achterhalen (CGVS 1, p. 6). Het feit dat dit niet is gebeurd, plaatst grote vraagtekens bij de waarachtigheid van dit relaas.

Ondanks deze eerste nonchalante voorstelling van de taliban wordt het nog bevreemdender. Zo verklaart u dat u de dag na de aanval bezoek kreeg van talibancommandant Salah Huddin, maar u was niet in hun

handen gevallen omdat u zich kon verstoppen in uw huis (CGVS 1, p. 18). Echter is het totaal ongeloofwaardig dat u de taliban op deze wijze met gemak kan ontlopen. Immers, als de taliban effectief op zoek zijn naar een spion zouden ze toch op zijn minst de moeite nemen om een huiszoeking uit te voeren om te kijken of u thuis bent of niet. U verklaarde immers zelf dat mensen die voor of met de overheid werken, gedood werden door de taliban (CGVS 1, p. 10). Dit impliceert dat er verregaande gevolgen zijn voor iemand als er indicaties zijn dat die persoon gespioneerd heeft. Het is bijgevolg onduidelijk waarom de taliban een spion zouden doden, maar uw huis niet zouden betreden enkel en alleen omdat uw moeder hen vertelde dat u niet thuis was (CGVS 1, p. 16). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat de taliban niet wisten dat u zich in het huis bevond (CGVS 1, p. 18). Als de taliban daadwerkelijk zo makkelijk iemand zouden geloven en daardoor hun acties staken, zijn ze wel bijzonder goedgelovig. Zeker aangezien ze de volgende dag nota bene terugkwamen en dan wel een huiszoeking uitvoerden, net wanneer u het huis al was ontvlucht (CGVS 1, p. 18). Dit is toch wel een bijzondere toevalligheid die net in uw voordeel speelt. Gezien de reeds vele vraagtekens omtrent uw beweerde verdachtmaking en het amateuristische gedrag van de taliban, kan er ook aan zulke essentiële toevalligheden nog maar weinig geloof gehecht worden.

Verder haalt u ook aan dat uw broer in uw plaats gevangen werd genomen door de taliban. Echter kan er aan dit element geen geloof meer gehecht worden aangezien dit direct voortvloeit uit uw problemen die reeds ongeloofwaardig en onaannemelijk werden geacht. Daarenboven is het uiterst onvoorzichtig en bijgevolg bevreemdend dat uw broer van op zijn werkplaats naar huis zou terugkeren, net wanneer u het land bent moeten ontvluchten omdat de taliban elke dag voor uw deur stonden. In zulke context is het niet verstandig om terug te keren, zeker omdat hij uw gesprekspartner was tijdens het telefoongesprek. In elk geval: indien er toch geloof gehecht zou worden aan zijn arrestatie, quod non, lijkt dit probleem zich vanzelf opgelost te hebben met zijn vrijlating. Verder laten de taliban hem blijkbaar ook met rust (CGVS 1, p. 18). Daarnaast haalt u ook een beschieting aan op één van uw broers, ten gevolge waarvan hij verlamd raakte (CGVS 2, p. 9), maar gezien de reeds ongeloofwaardige verklaringen maakt u niet aannemelijk dat dit incident verband houdt met uw problemen. Mogelijk kan dit ook gelinkt zijn aan willekeurig geweld in de regio of een andere oorzaak kennen. U gaf overigens aan dat uw broer A. verder oké is qua gezondheid en in Afghanistan naar school gaat (CGVS 2, p. 6). Uw andere broer, O., zo stelde u, werkt thans in een tankstation (CGVS 2, p. 7). Voorts lijken de taliban u ook niet te zoeken. Zo maakt u geen melding van regelmatige bezoeken, huiszoekingen of andere soorten problemen met de taliban (CGVS 1, p. 19). De laatste bedreigingen van de taliban dateren volgens u van 2022 (CGVS 2, p. 10). De vaststelling dat de taliban niet actief naar u op zoek zijn en u slechts melding maakt van een gebeurtenis die mogelijk het resultaat is van willekeurig geweld, ondermijnt uw actuele vrees.

Naast de taskara's – waarvan reeds is aangehaald dat deze makkelijk nagemaakt kunnen worden – heeft u ook verschillende foto's neergelegd. Echter zijn deze foto's niet van die aard dat ze de bovenstaande beoordeling kunnen wijzigen. Zo zijn de zaken die worden afgebeeld slechts van heel algemene aard en zijn ze geen expliciet bewijs van hetgeen u verklaard heeft. Zowel de foto gemaakt na de aanval op uw huis als die van uw gewonde broer tonen aan dat er iets heeft plaatsgevonden, maar niet zozeer de facto wat u verklaard heeft. De eerste foto toont slechts een deels beschadigd gebouw en de anderen een jongen met verwondingen. De precieze connectie tussen u en die jongen is ook niet uit deze foto's af te leiden. Geen van beide zijn bijgevolg expliciet bewijs, maar tonen slechts een momentopname aan. Daarenboven kunnen documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

U haalde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voorts aan dat u werkt in een Turks restaurant en legde hiervan een arbeidscontract neer (CGVS 1, p. 14, 15). De Raad oordeelde in haar arrest dat het samenspel van uw leeftijd op het ogenblik dat u uit Afghanistan vertrok, toen zes jaar geleden, de verstrenging van de aldaar heersende normen en waarden sinds de machtsovername door de taliban, uw lange verblijf in het Westen, uw vermeende integratie en relatie en uw beweerde afkeer van de Afghaanse tradities en de islam van de taliban minstens een aanwijzing vormen dat u mogelijk onder hogergenoemde risicoprofielen zou kunnen vallen, temeer nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u verklaarde dat u in Afghanistan werd beloofd aan een jongedame van 17 jaar die u nog niet had ontmoet (CGVS 1, p. 4; zie arrest nr. 297858, p. 4).

Hieromtrent bevestigde u dat u nog steeds verloofd bent met M. A., de dochter van uw maternale tante (CGVS 2, p. 7). U verklaarde echter dat u haar nog nooit ontmoette en daarom een probleem heeft (CGVS 2, p. 7). U gaf aan dat u sinds kleins af cultureel verloofd was met haar, maar u sinds uw verblijf hier relaties had met andere vrouwen, hetgeen haar familie ter ore kwam (CGVS 2, p. 7). Op de vraag of u ooit contact had met uw schoonfamilie, zei u dat uw schoonvader via Facebook foto's te zien kreeg van u met andere meisjes, waarop hij u belde en vroeg waarom u met andere meisjes omging, wetende dat zijn dochter op u wacht (CGVS 2, p. 7). Gevraagd op welke manier die foto's verspreid raakten, zei u dat u een foto met uw ex-vriendin M. gebruikte als profielfoto op Imo, dewelke op een bepaalde manier terecht kwam op uw Facebook stories, waarna uw vrienden dit zagen en via hen ook uw

dorpelingen en schoonvader (CGVS 2, p. 10). Dit gebeurde volgens u in het jaar 2023 (CGVS 2, p. 8). Gevraagd of u buiten dat ene telefoontje nog andere problemen had met uw schoonvader hierdoor, antwoordde u als volgt: "Nee, het probleem begon daardoor." (CGVS 2, p. 10). Uit de hierboven beschreven problemen kan echter geen reële vervolging in uw hoofde blijken.

U haalde voorts aan dat uw leven bij terugkeer in gevaar zou zijn wegens de wet van de taliban die stelt dat indien u niet getrouwd bent en u omgaat met een vrouw, u steniging riskeert (CGVS 2, p. 10). Evenwel toont u niet aan dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw contacten met meisjes hier in België. Uw bewering dat de foto met uw ex-vriendin verspreid werd via uw vrienden onder de dorpelingen betreft immers slechts een blote bewering, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Overigens kunnen de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop deze foto met uw ex-vriendin op uw Facebook stories zou zijn beland. Verwacht kan worden dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd indien u daadwerkelijk de taliban vreesde, hetgeen echter niet blijkt gezien u een foto met een meisje instelde als profielfoto (CGVS 2, p. 10).

Op de vraag of u dit probleem besprak met uw eigen familie, antwoordde u dat ze hetzelfde zeiden als uw schoonvader, maar u dit niet accepteerde (CGVS 2, p. 8). Gevraagd wat hun huidige mening is over deze situatie, verklaarde u dat ze in het begin veel bezwaar hadden hiertegen, maar ze later beseften dat uw gedachtegang veranderd is, u verwesterd bent en niet naar hen luistert (CGVS 2, p. 10). Even later verklaarde u dat ze zeiden dat u spijt zal hebben als u terugkeert naar Afghanistan omdat u gedood zal worden, doch u negeerde dit naar eigen zeggen (CGVS 2, p. 11). U gaf voorts aan dat u nog contact heeft met uw moeder en zij met u spreekt omdat u haar zoon bent (CGVS 2, p. 11). Het loutere feit dat uw familie uw gedrag in België (mondeling) afkeurt volstaat echter niet om te spreken van vervolging in uw hoofde. U bent overigens nog in contact met uw moeder en verklaarde dat u haar op eigen initiatief inlichtte over uw huidige relatie (CGVS 2, p. 14), zodat u op basis hiervan geen concrete vrees ten aanzien van uw familie aantoonde.

Wat betreft uw relaties in België, verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u van juni 2022 tot maart 2023 samen was met M. M., waarna ze verhuisde en u elkaar minder zag, hetgeen het einde betekende van uw relatie (CGVS 2, p. 11). U verklaarde dat u nadien samen was met K. K. voor de korte periode van een maand (CGVS 2, p. 11). Nadien begon u een relatie met P. M., een collega, met wie u nog steeds samen bent (CGVS 2, p. 11). Gevraagd hoe lang u al samen bent met haar, zei u zo'n zes à zeven maanden (CGVS 2, p. 11). U verklaarde dat ze christen is en één broer heeft die in Roemenië woont, over wie u niet veel informatie heeft (CGVS 2, p. 11). U gevraagd wat zijn naam is, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 11). Gevraagd hoe vaak jullie met elkaar afspreken, zei u dat jullie beiden werken zodat dit één keer per week of om de twee weken gebeurt (CGVS 2, p. 12). U wist hierbij te vertellen dat uw vriendin in Antwerpen woont, doch kon de precieze naam van haar straat niet vertellen, hetgeen toch opmerkelijk is vermits u soms naar haar huis gaat (CGVS 2, p. 12). Verder wist u niet met zekerheid te zeggen hoe oud uw vriendin precies is, maar zei dat ze rond 33 jaar oud moet zijn (CGVS 2, p. 12). Daarnaast kon u de namen van haar ouders niet geven, noch hun woonplaats in Roemenië (CGVS 2, p. 12). Op de vraag of de familie van P. op de hoogte is van jullie relatie, antwoordde u dat u dit niet weet omdat u geen vragen stelt over haar familieleden (CGVS 2, p. 12). U gevraagd waar ze is geboren, kwam u niet verder dan te stellen in Roemenië (CGVS 2, p. 13). U kon trouwens niet vertellen sinds wanneer ze in België is (CGVS 2, p. 13). Op basis van deze vage verklaringen slaagt u er echter niet in om geloofwaardig te maken dat u daadwerkelijk een liefdesrelatie heeft met P. Verwacht kan worden dat u meer details zou kunnen verschaffen over uw vriendin en haar familieleden indien jullie al zes maanden samen zouden zijn.

Uit de loutere omstandigheid dat u een feitelijke relatie zou hebben met een Belgisch meisje van Roemeense origine – over wie u slechts beperkte verklaringen aflegde waardoor de geloofwaardigheid van de relatie betwijfeld wordt – kan hoe dan ook niet blijken dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor u bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. In ieder geval kan dit element worden aanzien als een begin van een zekere mate van toe-eigening van westerse waarden, doch het is op zich ook niet voldoende om te besluiten dat u in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat u vervreemd bent van de Afghaanse normen en waarden. U benadrukte voorts dat u hier zag dat alle mensen hetzelfde zijn en het niet uitmaakt of mannen met vrouwen samenwerken of mensen van hetzelfde geslacht een relatie hebben met elkaar (CGVS 2, p. 14). Hieruit kan evenwel niet blijken dat u een concrete bezorgdheid heeft geuit over de visie van de taliban op de islam of de implementatie van de shariawetgeving en de gevolgen ervan voor vrouwen en holebi's. Het gaat in deze om een louter theoretisch betoog en uit niets kan blijken dat dit betoog, zoals het beginsel van gelijke rechten voor vrouwen en LGBTQI -rechten, voor u een overtuiging vormt dat een fundamenteel onderdeel uitmaakt van uw identiteit en morele integriteit.

U verklaarde verder dat u zichzelf beschouwt als moslim soenniet en soms nog bidt (CGVS 2, p. 14). Gevraagd hoe vaak u hier bidt, zei u drie à vier keren, maar u mist meestal het ochtendgebed (CGVS 2, p.

14). U stelt tevens dat u naar de moskee gaat in Antwerpen voor het vrijdaggebed (CGVS 2, p. 15). U verklaarde dat u hier de keuze heeft of u wil bidden of niet, in tegenstelling tot in Afghanistan waar u werd gedwongen om uw religie te beleven (CGVS 2, p. 16). Bovenstaande wijze waarop u uw religie hier praktiseert toont evenwel niet aan dat u niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in uw hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van u mag worden verwacht dat u dit opgeeft. Op de vraag of u hier Afghaanse vrienden heeft, antwoordde u dat u vooral mannelijke Afghaanse collega's heeft met wie u soms een Afghaans restaurant bezoekt of gaat winkelen (CGVS 2, p. 15). U heeft geen vrouwelijke Afghaanse vrienden, zo stelt u (CGVS 2, p. 15). U gaf aan dat u hier geen Belgische vrienden heeft, maar wel Turkse en Bulgaarse (CGVS 2, p. 15). U houdt zich hier naar eigen zeggen bezig met school en werk, maar houdt ook van cricket (CGVS 2, p. 15). Dat u zich bepaalde westerse waarden eigen zou hebben gemaakt die tot gevolg hebben dat u beschouwd zal worden als verwesterd, kan uit bovenstaande verklaringen hoegenaamd niet blijken. U verwijst voorts naar de beperkingen in Afghanistan inzake sociale omgang, kledij, het kiezen van de huwelijkspartner, doch toont wederom niet aan dat uw huidige levensstijl een uiting is van een politieke of religieuze overtuiging die bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van u mag worden verwacht dat u dit opgeeft.

Samenvattend kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat u fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan uw identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in uw hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door u alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat hoewel u zegt samen vertrokken te zijn met uw schoonbroer, die intussen in België wel een beschermingsstatus verkreeg in de vorm van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c, dit niet automatisch betekent dat u ook in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. Elk verzoek wordt immers individueel onderzocht en beoordeeld op de eigen merites. U gaf overigens aan dat hij zijn eigen problemen had waarvoor hij is gevlucht (CGVS 1, p. 7).

De documenten die u thans neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. U legt vooreerst een vertaling van uw taskara neer, doch deze taskara heeft zoals eerder werd gesteld maar weinig bewijswaarde. Deze taskara voegt bovendien niets toe aan uw individuele asielmotieven. U legt verder twee arbeidscontracten neer van uw werkgever * BV, respectievelijk van bepaalde duur en onbepaalde duur. U verklaart hieromtrent dat u sinds april 2022 werkzaam bent in een Turks restaurant, waar uw taken bestaan uit vlees grillen en pizza's bakken (CGVS 2, p. 4). In dit verband legt u tevens een reeks loonfiches neer en een brief van uw werkgever d.d. 25 januari 2023 waarin hij uw inzet en gedrevenheid looft. Met deze documenten toont u weliswaar aan dat zich aanpast aan de omstandigheden van uw verblijf alhier, doch hieruit kan niet blijken dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat u als dusdanig zal worden gepercipieerd. Hetzelfde dient te worden opgemerkt inzake het certificaat van de Nederlandse taalles, waaruit blijkt dat u met succes deelgenomen heeft aan een taalcursus Nederlands, doch hieruit blijkt geen doorgedreven verwestering in uw hoofde. U legde tevens een reeks foto's neer met verschillende meisjes, onder wie uw ex-vriendinnen M. en K., en uw huidige vriendin P. Zoals hierboven reeds beargumenteerd, toont u niet aan dat u door uw relatie – waarover bovendien enige twijfels bestaan – blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. De identiteitsdocumenten van M. en P. kunnen evenmin iets toevoegen aan uw individuele asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan en hierbij verwijst naar uw astma en nierproblemen, die u overigens niet attesteert, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat deze problemen dermate ernstig zijn dat u meer dan iemand anders het risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer

beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar

Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie

hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U beweert als minderjarige Afghanistan verlaten te hebben, u zou ongeveer zestien zijn geweest bij vertrek. Gezien het leeftijdsonderzoek werd vastgesteld dat u minstens 19,5 was bij aankomst in België. Dat u als minderjarige vertrokken zou zijn staat in deze niet vast. Hoe dan ook, indien aangenomen wordt dat u als zestienjarige vertrokken bent kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien verklaart u vier jaar lang naar school te zijn geweest en zelfs tot aan uw vertrek religieuze lessen gevolgd te hebben in de madrassa (CGVS 1, p. 5). Verder heeft u ook nog een netwerk in Afghanistan waar u regelmatig contact mee heeft (CGVS 1, p. 6-7; CGVS 2, p. 9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 27 mei 2026 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan -Country Focus, november 2024;
- EUAA Afghanistan -Country Focus, januari 2026;
- EUAA COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments , maart 2026.

2.2. Op 31 mei 2026 heeft verzoeker, overeenkomstig dezelfde bepaling, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar 2 arresten van de Raad van november 2025 en. Hij stelt hierover:

"Verzoekers raadsman wenst te verwijzen naar 2 recente arresten van uw Raad in de dossiers van zijn andere cliënten waarin Afghanen erkend werden als vluchteling. In deze beide arresten leest u hoe in de provincie van verzoeker en hoe in de Pashtougebieden mensen te weten komen wie teruggekeerd is. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekers terugkeer naar zijn dorp bijna zes jaar nadat hij er vertrok de nodige aandacht zal trekken van de lokale bevolking en talibanleiders.

RvV 336 899 van 28 november 2025

De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekers terugkeer naar zijn dorp bijna zes jaar nadat hij er vertrok de nodige aandacht zal trekken van de lokale bevolking en talibanleiders.

De kans is reëel dat verzoeker, gelet op zijn profiel en individuele omstandigheden zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf van acht jaar buiten Afghanistan niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij terugkeert naar het dorp Z. in de provincie Logar, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de Taliban, moet naleven.

RvV 336 569 van 26 november 2025"

Verzoeker verwijst verder naar een weblink van de vrt, stellende dat uit een nieuw rapport van de Verenigde Naties blijkt dat de taliban Afghaanse burgers die zijn uitgezet uit Pakistan en Iran hebben mishandeld, gearresteerd en bedreigd vanwege hun identiteit of hun persoonlijke verleden.

Bijgevoegd worden ook nog de volgende stukken:

- Brief van de werkgever - N.S.
- Brief van de werkgever – T.K.
- Brief van de school
- Brief van de mutualiteit
- schoolbewijzen

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middel

Verzoeker beroept zich in het eerste middel op de *“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet.”*

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° (oud) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de commissaris-generaal kan bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 (oud) van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 (oud) van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 (oud) van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Voorafgaande opmerking

In de mate dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar “de ontwikkelde argumenten in zijn verzoekschrift van 2023”, benadrukt de Raad dat het niet aan hem toekomt om het huidige beroep te gaan onderzoeken aan de hand van een in het verleden ingediend verzoekschrift tegen een inmiddels vernietigde beslissing. Verzoeker kan immers niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij “opnieuw dezelfde beslissing genomen heeft”. Dat is immers slechts gedeeltelijk het geval, en het behoort aan verzoeker toe duidelijk te maken welke motieven uit de thans bestreden beslissing hij ondeugdelijk acht.

3.4. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.4.1. Betreffende de vluchtmotieven

Verzoeker vreest vervolging door de taliban omdat hij door hen geïdoleerd zou worden vanwege spionage.

Luidens de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Zij heeft daarbij in de eerste plaats in overweging genomen dat verzoeker heeft getracht de asielinstanties intentioneel te misleiden over zijn leeftijd.

Verzoeker stelt daar tegenover dat er geen groot verschil is tussen 17 en 18 jaar en dat zijn oprechtheid ten onrechte in vraag werd gesteld, meer nog dat de verwerende partij daardoor doelbewust op zoek is gegaan naar argumenten om het VIB af te wijzen.

De Raad volgt niet. Verzoeker leest de bestreden beslissing immers verkeerd: er wordt in de beslissing van de dienst Voogdij niet vastgesteld dat verzoeker 18 jaar is, er wordt vastgesteld dat het leeftijdsonderzoek van 25 augustus 2021 uitwijst dat hij ouder is dan 18 jaar. Die 18 jaar is het ijkpunt dat de dienst Voogdij hanteert om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming al dan niet minderjarig is en dus al dan niet een voogd moet worden toegewezen. Volgens het leeftijdsonderzoek wordt verzoekers leeftijd op 25 augustus 2021 geschat op 21,5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit impliceert dat verzoeker, toen hij verklaarde 17 jaar oud te zijn, minstens 19,5 jaar oud was. Daarbij komt nog dat hij zelf ook verschillende geboortejaren en -data had opgegeven, zoals toegelicht in de bestreden beslissing, en dat daarvoor geen verschoning kon worden gevonden.

Verzoeker -die overigens de motivering inzake de relatieve bewijswaarde van zijn taskara en de daarop vermelde leeftijd ongemoeid laat- maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat hij misleidende verklaringen heeft afgelegd en dat dit afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Hij toont verder geen bevooroordeeldheid van de verwerende partij aan. Zoals zij terecht in de bestreden beslissing heeft gesteld, is een correct zicht op zijn leeftijd van belang om correct te kunnen inschatten welke kennis van hem mag worden verwacht en in welke omstandigheden hij in Afghanistan zou hebben geleefd.

De vaststellingen inzake verzoekers beweerde leeftijd blijven onverminderd overeind en worden door de Raad bijgetreden. Zij doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Verder heeft de verwerende partij ook verschillende markante onlogische, onaannemelijke en onwaarschijnlijke elementen ontwaard die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn gebeurtenissen die de concrete aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vlucht. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld (i) dat het onduidelijk is waarom de taliban een verband zouden leggen tussen het telefoongesprek tussen verzoeker en zijn broer en de aanval op hen, (ii) verzoekers gedrag niet overeenkomt met dat van een spion, (iii) het immers onlogisch is dat hij zou bellen tijdens een aanval, wanneer het te laat is om nog informatie door te spelen, (iv) verzoeker ook geen specifiek militair of politieel profiel met bepaalde vaardigheden heeft waardoor de overheid uw inspraak zou willen te midden van een militaire aanval op de taliban, (v) het onlogisch en nonchalant is dat hij zich als beweerde spion dichtbij de aanval op de taliban zou bevinden, (vi) dat het veel logischer zou geweest zijn dat hij zou onderduiken, (vii) verzoekers uitleg dat hij verdacht werd omdat hij met een verboden Salaam simkaart aan

het bellen was geen afdoende verklaring is, (viii) de reactie van de drie talibanleden die zich in verzoekers huis verscholen terwijl hij aan het bellen was niet strookt met hun gevreesde reputatie, (ix) het feit dat verzoeker niet de namen kan geven van de talibs die verschillende malen langs zijn huis zijn gekomen terwijl hij die cruciale informatie al lang had kunnen achterhalen grote vraagtekens plaatst bij de waarachtigheid van zijn relaas, en (x) het totaal ongeloofwaardig is dat bij het bezoek van de talibancommandant geen huiszoeking werd uitgevoerd nadat verzoekers moeder had gezegd dat hij niet thuis was en verzoeker zich simpelweg zou hebben kunnen verstoppen thuis om de taliban te ontlopen.

Verzoeker stelt hierover het volgende:

“Verzoeker is kwalijk genomen voor de handelingswijze van Taliban. Hoe kan verzoeker weten waarom de Taliban hem als spion gezien hadden?

Verweerster stelt dat het spioneren voor een aanval ter voorbereiding gebeurt. Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat ook tijdens de aanval een persoon de overheid kan informeren hoeveel personen zich verschanst hebben in een woning en of ze gewapend zijn.

Voor dergelijke informatie heeft men geen militaire kennis nodig.

Verzoeker meent dat de Taliban pas na het incident tot de conclusie kwamen dat hij de persoon was die ze verklikte. Dit blijkt ook uit het feit dat de taliban hem sloegen en vroegen om te stoppen met het bellen.

Wat een zeer normale reactie is van een Talib.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat de Taliban op die dag tijdens hun bezoek geen huiszoeking gedaan hebben.

Verzoeker meent dat op die dag veel mensen aanwezig waren door dit incident en de dood van 2 personen in het hun huis en daarom de Taliban dit niet deden.”

Verzoeker overtuigt niet. Hij geeft weliswaar aan het niet eens te zijn met de beoordeling door de verwerende partij en tracht een verklaring te geven voor de hiervoor aangehaalde vaststellingen, maar de Raad kan enkel tot de conclusie komen dat één en ander noch de ongeloofwaardige omstandigheden rond de beschuldiging van spionage, noch de lakse houding van de taliban en de daaruitvolgende mogelijkheid voor verzoeker om aan hun toorn te ontsnappen in een ander daglicht te stellen. De pertinentie van de geviseerde motieven blijft overeind, en verzoeker slaagt er niet in ze te laten doorgaan als niet correct of onredelijk. De Raad sluit er zich bij aan en komt tot de conclusie dat de rechtstreekse vluchtaanleiding niet geloofwaardig werd gemaakt door verzoeker. De nasleep ervan -met name de beweerde gevangenneming van verzoekers broer- is dus evenmin geloofwaardig. Daarbij komt nog dat in de bestreden beslissing verder nog terecht wordt geoordeeld dat het uiterst onvoorzichtig zou zijn dat zijn broer vanop zijn werkplaats terug naar huis zou keren net wanneer verzoeker zelf het land is moeten ontvluchten omdat de taliban elke dag voor de deur stond. Verzoeker repliceert daarop dat het hij was die verdacht werd van spionage en niet zijn broer, maar dit brengt, gelet op de gekende reputatie van de taliban die overigens precies wordt bevestigd door verzoekers verklaring dat ze in zijn afwezigheid zijn broer zouden hebben opgepakt, geen soelaas. Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekers broer werd vrijgelaten en verder gerust gelaten wordt.

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden relaas heeft de verwerende partij ook terecht vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beschieting op één van zijn andere broers, ten gevolge waarvan hij verlamd raakte verband houdt met zijn problemen.

Verzoeker stelt hierover slechts dat hij bewijzen heeft neergelegd over de vervolging van zijn broer -met name de foto's- en dat hiermee geen rekening werd gehouden, maar hij kan daarin niet worden gevolgd. Immers, over de beschieting op zijn broer stelt de verwerende partij dat die mogelijk kan gelinkt zijn aan willekeurig geweld in de regio of een andere oorzaak kan kennen enerzijds, en dat hij verder oké is qua gezondheid en naar school gaat en dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van regelmatige bezoeken, huiszoekingen of andere soorten problemen met de taliban. Verder wordt er ook nog op gewezen dat de foto's van de gewonde jongen de precieze connectie met verzoeker niet aantoont. De verwerende partij heeft dus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaringen en de foto's in verband met zijn broer, en verzoeker toont niet aan dat de pertinente beoordeling ervan niet correct of niet redelijk zou zijn. In zoverre verzoeker ook nog doelt op de andere foto's die hij neerlegde van de beweerde aanval op zijn huis, heeft de verwerende partij terecht vastgesteld dat het de foto van een deels beschadigd gebouw betreft, die de voormelde beoordeling van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet kan wijzigen.

Tot slot laat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat de broers verder oké zijn en de taliban ook niet actief op zoek zijn naar verzoeker en de laatste bedreigingen dus dateren van 2022, ongemoeid zodat zijn actuele vrees niet kan worden aangenomen.

Alleen al op grond van de hiervoor aangehaalde motieven en gelet op alle elementen in het dossier, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht en hij geen actuele vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk maakt. Het motief dat

betrekking heeft op de vaststelling dat verzoeker eerst een aantal andere lidstaten doorkruiste alvorens een VIB in te dienen in België is in die zin overtuigend. Kritiek erop kan dan ook niet tot een andere vaststelling leiden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In die zin is ook het betoog aangaande de vraag of de taliban al dan niet kan worden beschouwd als een actor van bescherming niet dienstig.

In hoofde van verzoeker kan geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

3.4.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

Verzoeker vreest verder vervolging omwille van zijn verwestering en zijn relaties met meisjes in België.

De verwerende partij heeft, ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad, verzoeker hier uitvoerig over bevraagd en heeft ter zake ook uitgebreid gemotiveerd, zowel wat de vrees voor vervolging door verzoekers (schoon)familie betreft als wat betreft de vrees voor vervolging door de taliban. Deze motieven komen de Raad zeer pertinent voor, en het komt dan ook aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat ze niet correct zijn of anderszins niet voldoen.

Verzoeker verklaarde dat het traditie is dat de moeders het meisje kiezen voor hun zoon. Zo werd hij beloofd aan de dochter van zijn maternale tante, een meisje van ongeveer 17 jaar oud dat hij nog nooit had gezien. De Raad stelt hierover vast verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nadrukkelijk stelde dat hij niet getrouwd en niet verloofd was, maar wel beloofd was aan het meisje, en dat dit gebeurde nadat hij het land reeds had verlaten (NPO I, p 4). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde hij dan weer: *“Als kinderen toen we klein waren, zetten ze het op mijn naam we waren cultureel verloofd”* (NPO II, p 7). Verzoeker legde dus tegenstrijdige verklaringen af, zowel wat betreft de aard van de verbintenis als wat betreft de periode waarin deze werd aangegaan. Dit doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan, maar stelt ook verzoekers verklaring dat hij niet akkoord is met zijn “verloving” in een ander daglicht. Het klopt dat verzoeker verklaarde dat hij zich nooit akkoord had verklaard omdat hij zijn verloofde nooit had gezien en nooit haar hand had genomen. Echter, op de vraag of ooit werd overwogen om de verloving te verbreken was hij veel minder stellig en verklaarde hij het aan zijn familie over te laten : *“het is aan u als je het wil annuleren, als je er iets anders mee wil doen ik zal mijn leven hier leven zoals ik wil”* (NPO II, p 8 en 11). Indien verzoeker er dermate van doordrongen zou zijn dat zijn normen- en waardenpatroon niet verzoenbaar zou zijn met het heersende gedachtegoed in Afghanistan over een gearrangeerd huwelijk, dan blijkt dat alleszins niet uit zijn verklaringen. Immers blijkt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet betwistte dat er een mogelijkheid zou bestaan om de verloving te verbreken, maar dit heeft overgelaten aan zijn familie. Hij heeft dit kenbaar niet gedaan uit angst voor zijn familie of zijn toekomstige schoonfamilie, gelet op het feit dat hij hen ook in kennis zou hebben gesteld van het feit dat hij zich sowieso niet zou aanpassen. Het is uitermate bevreemdend dat verzoeker -die vreest voor vervolging wegens overspel- geen gebruik zou maken van de mogelijkheid om een gearrangeerd huwelijk te ontlopen indien hij ervan doordrongen zou zijn dat dit zou indruisen tegen de westerse waarden en normen die hij intussen zou hebben geïnternaliseerd. Er kan dus niet worden aangenomen dat verzoekers “verzet” tegen het feit dat voor hem een vrouw zou zijn uitgezocht wijst op een dermate verwestering die aanleiding zou kunnen geven tot een internationale beschermingsstatus.

Daarbij komt nog dat de verwerende partij uitvoerig heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat hij op basis van zijn vage verklaringen er niet in slaagt om geloofwaardig te maken dat hij daadwerkelijk een liefdesrelatie heeft met de vriendin ten tijde van het tweede persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelt dan wel dat uit het gehoorverslag blijkt dat ten onrechte werd gesteld dat hij niet veel kon vertellen over zijn relatie, maar de Raad kan de verwerende partij bijtreden dat van iemand die een relatie van zes maanden zou hebben meer gedetailleerde informatie kan worden verwacht. Overigens stelt de Raad verder vast dat verzoeker ook verklaarde geen toekomstplannen te hebben met de betrokken dame, omdat ze ouder is en een dochter heeft, maar dat hij louter tijd met haar spendeert en hij iemand wil leren kennen van zijn eigen leeftijd (NPO II, p. 13). Samen met de verwerende partij moet dan ook worden vastgesteld dat, zelfs wanneer dit kan worden aanzien als een begin van een zekere mate van toe-eigening van westerse waarden, uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een feitelijke relatie zou hebben met een Belgisch meisje van Roemeense origine hoe dan ook niet kan blijken dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden en verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat het voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

De verwerende partij heeft verder gemotiveerd:

“U benadrukte voorts dat u hier zag dat alle mensen hetzelfde zijn en het niet uitmaakt of mannen met vrouwen samenwerken of mensen van hetzelfde geslacht een relatie hebben met elkaar (CGVS 2, p. 14). Hieruit kan evenwel niet blijken dat u een concrete bezorgdheid heeft geuit over de visie van de Taliban op de islam of de implementatie van de shariawetgeving en de gevolgen ervan voor vrouwen en holebi's. Het gaat in deze om een louter theoretisch betoog en uit niets kan blijken dat dit betoog, zoals het beginsel van gelijke rechten voor vrouwen en LGBTQI -rechten, voor u een overtuiging vormt dat een fundamenteel onderdeel uitmaakt van uw identiteit en morele integriteit.

U verklaarde verder dat u zichzelf beschouwt als moslim soenniet en soms nog bidt (CGVS 2, p. 14). Gevraagd hoe vaak u hier bidt, zei u drie à vier keren, maar u mist meestal het ochtendgebed (CGVS 2, p. 14). U stelt tevens dat u naar de moskee gaat in Antwerpen voor het vrijdaggebed (CGVS 2, p. 15). U verklaarde dat u hier de keuze heeft of u wil bidden of niet, in tegenstelling tot in Afghanistan waar u werd gedwongen om uw religie te beleven (CGVS 2, p. 16). Bovenstaande wijze waarop u uw religie hier praktiseert toont evenwel niet aan dat u niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in uw hoofd sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van u mag worden verwacht dat u dit opgeeft. Op de vraag of u hier Afghaanse vrienden heeft, antwoordde u dat u vooral mannelijke Afghaanse collega's heeft met wie u soms een Afghaans restaurant bezoekt of gaat winkelen (CGVS 2, p. 15). U heeft geen vrouwelijke Afghaanse vrienden, zo stelt u (CGVS 2, p. 15). U gaf aan dat u hier geen Belgische vrienden heeft, maar wel Turkse en Bulgaarse (CGVS 2, p. 15). U houdt zich hier naar eigen zeggen bezig met school en werk, maar houdt ook van cricket (CGVS 2, p. 15). Dat u zich bepaalde westerse waarden eigen zou hebben gemaakt die tot gevolg hebben dat u beschouwd zal worden als verwesterd, kan uit bovenstaande verklaringen hoegenaamd niet blijken. U verwijst voorts naar de beperkingen in Afghanistan inzake sociale omgang, kledij, het kiezen van de huwelijkspartner, doch toont wederom niet aan dat uw huidige levensstijl een uiting is van een politieke of religieuze overtuiging die bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van u mag worden verwacht dat u dit opgeeft.

Samenvattend kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat u fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan uw identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in uw hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door u alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten om met zijn verklaringen rekening te houden over hoe hij de islam praktiseert en betoogt dat alleen een moslim die niet echt gelovig is zich schuldig maakt aan zina. Hij betoogt verder dat hij totaal tegen het beleid van de Taliban is.

Verzoeker is niet ernstig waar hij thans betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen over hoe hij de islam praktiseert. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn verklaringen bijna letterlijk zijn weergegeven in de motivering ter zake. Waar hij verder doet uitschijnen dat uit zijn gedrag zou moeten blijken dat hij niet echt gelovig is, is dit een waardeoordeel dat niet aan de verwerende partij en evenmin aan de Raad toekomt én dat in strijd is met zijn eigen verklaringen, waarin hij overigens ook aangaf in België de keuze te hebben om al dan niet te bidden en hij daar vrijwillig voor koos (NPO II, p. 16).

Waar hij betoogt dat hij totaal tegen het beleid van de Taliban is, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekers verklaringen daarover weinig doorleefd zijn en de verwerende partij op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoeker zich heeft beperkt tot een louter theoretisch betoog en uit niets kan blijken dat dit

betoog, zoals het beginsel van gelijke rechten voor vrouwen en LGBTQI -rechten, voor hem een overtuiging vormt dat een fundamenteel onderdeel uitmaakt van zijn identiteit en morele integriteit. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit blijkt dat daar anders over moet worden gedacht.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota nog twee verklaringen van zijn werkgevers waarin zij stellen dat hij een zeer gemotiveerde, positieve eerlijke en hardwerkende persoon is die zijn best doet om een steentje bij te dragen in de samenleving en goed geïntegreerd is in de werkomgeving, en een verklaring van zijn lesgever Nederlands bij Ligo Antwerpen, een deelcertificaat waaruit blijkt dat hij de module BE NT 2-Waystage schriftelijk 1 met vrucht heeft beëindigd op 28 februari 2025, een inschrijvingsformulier van Ligo voor het schooljaar 2024-2025 en een overschrijvingsformulier voor de betaling van zijn ledenbijdrage voor het ziekenfonds. Hiermee toont hij dan misschien wel aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar dit volstaat niet om de conclusies in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen nu hij ook met deze documenten niet aannemelijk maakt dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Hij toont dus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat hij er niet meer zou kunnen aarden.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker een risico loopt op grond van een gepercipieerde verwestering, moet het volgende worden vastgesteld:

Verzoeker betoogt dat de taliban, de familie van zijn verloofde en zijn eigen familie op de hoogte zijn van zijn westerse levenswijze, net zoals de Afghaanse gemeenschap in België, dat dit op een zeer lichtzinnige wijze werd beoordeeld en dat hij bij terugkeer zal worden gestenigd.

Verzoeker doelt op zijn bewering dat het in zijn land van herkomst bekend is dat hij hier met andere vrouwen omgaat. Hij heeft dit echter niet geloofwaardig gemaakt:

Verzoeker verklaarde dat het probleem met zijn toekomstig schoonvader hierover begon toen hij een foto met zijn ex-vriendin gebruikte als profielfoto op de Imo-app en die foto “op een manier” naar zijn facebookstories ging, waarna zijn vrienden in Afghanistan dit zagen en op die manier ook de mensen van zijn dorp en zijn schoonvader erover te weten kwamen (NPO II, p 10).

In de bestreden beslissing wordt hierover vastgesteld :

“Uw bewering dat de foto met uw ex-vriendin verspreid werd via uw vrienden onder de dorpelingen betreft immers slechts een blote bewering, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Overigens kunnen de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop deze foto met uw ex-vriendin op uw Facebook stories zou zijn beland.”

De Raad is van oordeel dat deze motivering zeer pertinent is, en dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele verklaring biedt voor zijn bewering dat een profielfoto op de ene app (Imo) zomaar zou zijn overgenomen door de andere app (Facebook). Hoewel dat niet ondenkbaar is voor apps die afkomstig zijn van eenzelfde ontwikkelaar, blijkt uit niets dat dit het geval is.

Indien het zo zou zijn dat verzoeker er zelf voor verantwoordelijk is dat de foto uiteindelijk op zijn facebookstories zou zijn terechtgekomen, dat kan de verwerende partij verder worden gevolgd waar zij motiveert dat “verwacht kan worden dat [hij] meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd indien u daadwerkelijk de taliban vreesde, hetgeen echter niet blijkt gezien u een foto met een meisje instelde als profielfoto (CGVS 2, p. 10).” Verzoekers handelen is inderdaad niet te verzoenen met de vrees voor steniging die hij schetst, en doet verder afbreuk aan zijn vrees voor vervolging.

Wat er ook van zij: de eerste vaststelling blijft dat er geen enkel bewijs voorligt van verzoekers bewering dat in zijn dorp, bij zijn familie, bij zijn schoonfamilie en bij de taliban, een foto zou zijn verspreid waarop hij te zien is met (een) ander(e) meisje(s) dan de dochter van zijn maternale tante. Dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij terugkeer omwille van overspel vanwege zijn (schoon)familie of de taliban, is dan ook niet geloofwaardig. Waar verzoeker in die context verder nog stelt dat ook mensen van de Afghaanse gemeenschap in België op de hoogte zijn van zijn levenswijze, toont hij daarmee niet aan dat bepaalde personen in Afghanistan op de hoogte zouden zijn van zijn contacten met meisjes hier in België, of meer algemeen zijn westerse levenswijze, en dat dit hem problemen zou kunnen opleveren. Overigens moet er in die context ook nog op worden gewezen dat verzoeker zijn moeder zelf zou hebben ingelicht over zijn beweerde relatie in België (NPO II, p 14). Dit gegeven, samengenomen met verzoekers verklaring dat zijn familie in het begin veel bezwaren had tegen zijn omgang met meisjes maar later besepte dat zijn

gedachtegang is veranderd (NPO II, p 10) enerzijds, en de vaststelling dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder (zijn vader zou zijn overleden voor zijn geboorte) en zus (NPO II, p 9) anderzijds, maakt het niet geloofwaardig dat hij een vervolgingsvrees koestert ten aanzien van zijn eigen familie of de gemeenschap waarin hij na terugkeer terug terecht zou komen. Voorts kan niet anders dan worden vastgesteld dat ook verzoekers verklaringen over wat hij heeft gecommuniceerd met zijn familieleden over zijn leven alhier slechts loutere beweringen zijn.

Waar verzoeker wijst op zijn lang verblijf in het Westen en betoogt dat terugkeerders vanuit het westen zullen worden vervolgd door de taliban omdat zij worden beschouwd als ongelovigen, stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen, dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en dat deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. In haar aanvullende nota herhaalt zij dit standpunt.

De Raad wijst ter zake op het volgende:

Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia werd aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (ibid., p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 32-34).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 30 en 34-44, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden. In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA,

"*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, "*Afghanistan, Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 20, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 25, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "*Afghanistan, Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of als op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476: TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 46-47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (ibid., p. 48-49). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 één Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (ibid., p. 50).

Het rapport "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (hierna: SEM) van 14 februari 2025, waarnaar in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van januari 2026 wordt verwezen, handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, zoals voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten, maar dit zou niet systematisch gebeuren (SEM, "*Focus Afghanistan. Return from abroad*", p. 35-36). De de facto overheden hebben over het algemeen

weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “Afghanistan, Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23 en 38, in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “Afghanistan Country Focus” van januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Verzoeker wijst dan wel op het Nansen-rapport uit 2021, maar uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan de verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Hiervoor werd al vastgesteld dat verzoeker geen enkel bewijs had bijgebracht van zijn bewering dat zijn familie, toekomstige schoonfamilie, andere dorpelingen of de taliban op de hoogte zouden zijn van zijn omgang en relaties met vrouwen in België en dat ook niet op een andere manier aannemelijk heeft gemaakt. Dat hij bij terugkeer zou worden beticht van ‘zina’ is dus niet aangetoond. Evenmin werden zijn aan zijn vertrek voorafgaande problemen met de taliban geloofwaardig geacht.

Verder treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij in de bestreden beslissing het volgende stelt:

“U beweert als minderjarige Afghanistan verlaten te hebben, u zou ongeveer zestien zijn geweest bij vertrek. Gezien het leeftijdsonderzoek werd vastgesteld dat u minstens 19,5 was bij aankomst in België. Dat u als minderjarige vertrokken zou zijn staat in deze niet vast. Hoe dan ook, indien aangenomen wordt dat u als zestienjarige vertrokken bent kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien verklaart u vier jaar lang naar school te zijn geweest en zelfs tot aan uw vertrek religieuze lessen gevolgd te hebben in de madrasa (CGVS 1, p. 5).

Verder heeft u ook nog een netwerk in Afghanistan waar u regelmatig contact mee heeft (CGVS 1, p. 6-7; CGVS 2, p. 9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.”

De Raad treedt dan ook de conclusie van de verwerende partij bij waar zij van oordeel is

“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. De vaststelling dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten toen hij 16,5 jaar oud was en inmiddels bijna 5 jaar in België verblijft, hier werkt en Nederlandse les volgt, wat niet wordt betwist, is, gelet op het geheel van informatie in het rechtsplegingsdossier niet voldoende om een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, of het lopen op ernstige schade op grond van een (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken.

Waar verzoeker nog verwijst naar een aantal arresten van de Raad, moet worden vastgesteld dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten niet kan worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet op grond van een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

3.4.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die aan het rechtsplegingsdossier werd toegevoegd, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran

en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit de voorliggende landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De sancties en economische acties die worden opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden en viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het beleid van de taliban.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op zijn familiaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn zus en haar man nog in Afghanistan verblijven alsook de maternale neef van zijn moeder en paternale oom en neef (notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/03/2025 (hierna: NPO2), p. 7). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met de maternale neef van zijn moeder en paternale oom en neef (NPO2, p. 7 en 9).

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.4.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. In zoverre verzoeker wijst op de mensenrechtenschendingen onder talibanbewind wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk en verzoeker kan dan ook niet zonder meer verwijzen naar een weblink van de vrt waaruit zou blijken dat Afghaanse burgers die zijn uitgezet uit Pakistan en Iran mishandeld, gearresteerd en bedreigd zijn vanwege hun identiteit of hun persoonlijke verleden. De hyperlink leidt naar de melding dat de pagina niet kan worden gevonden en uit niets kan worden afgeleid in welke mate de identiteit of het verleden van de betrokkenen al dan niet risicoverzwarend zouden zijn geweest.

Ter zake kan dan ook worden volstaan met de vaststelling dat hiervoor reeds is gebleken dat verzoeker niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in het vizier zat van of een probleem had met de taliban en verder is ook vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt herhaald dat geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk is gemaakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

3.5. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU (heden: de Verordening (EU) 2024/1347) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

In haar aanvullende nota heeft de verwerende partij, op grond van de vermelde actuele landeninformatie, het volgende gesteld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026, en de EUAA COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 27 maart 2026) blijkt dat sinds de machtsovername van de taliban in augustus 2021 het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald zijn. In de eerste maanden na de machtsovername daalden het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich nadien elk jaar verder door.

In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde UCDP in totaal 412 burgerslachtoffers. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de de facto autoriteiten tegen onder meer leden van de voormalige ANSF, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over incidenten tussen de de facto autoriteiten en verzetsbewegingen waarbij in de referentieperiode 1 oktober 2024 – 30 november 2025 vijf burgerslachtoffers werden gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en viseert in haar aanslagen vooral de de facto autoriteiten, alsook religieuze minderheden. Na operaties tegen deze groepering in 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als beperkt en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. UCDP registreerde in deze referentieperiode 20 burgerslachtoffers bij operaties waarbij ISKP betrokken was.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de de facto autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

Bij confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die werd bevestigd in november, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes gerapporteerd.

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op veronderstelde Tehreek-e Taliban doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen en volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd geraakten. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit 'explosions / remote violence' in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan volgens VN-bronnen minstens 143 het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26).

Zes burgerslachtoffers vielen in deze periode in één aanslag van ISKP en 33 slachtoffers waren te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren.

De vastgestelde daling van het geweld na augustus 2021 heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in uw regio een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Het standpunt van de verwerende partij vindt steun in de door haar aangehaalde landeninformatie, en verzoeker, die afkomstig is uit de provincie Baghlan, brengt geen actuele informatie bij die het als niet langer actueel kan laten doorgaan of als niet relevant voor zijn provincie van herkomst. Voor deze provincie bestaat geen reëel risico dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld. Verder moet nog worden vastgesteld dat verzoeker hoe dan ook geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 (oud) van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 (oud) van de Vreemdelingenwet.

4. Het blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft met de uiteenzetting van zijn middelen en de door hem aangevoerde schendingen evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° (oud) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS